

Jazzede erindringer fra parcelhuset i Hug

Foto: Per Morten Abrahamsen

Bo Heimann 11.02.2023

BØGER // ANMELDELSE – Pablo Llambías skriver enkelt, ærligt og hudløst godt om barn- og ungdommens tvivl og usikkerhed i sin nye bog *Parcelhus*, der modigt eksperimenterer med genrefusion og samspil mellem tidsbilleder fra 70'ernes velfærdsstat og tidernes morgen, skriver Bo Heimann.

ROMAN: Parcelhus

Forfatter: Pablo Llambías

Forlag: Gyldendal. 354 sider. Udkom d. 10. februar 2023

Den voksne Pablo kører hjem til Aalborg. Anledningen er en genforeningsfest med skoleklassen 40 år efter, at de forlod folkeskolen. De fleste af os kender de sammenkomster: Hvordan vi i dét rum pludselig igen har den alder, vi havde i skoletiden, hvordan alle falder ind i de (mere eller mindre påtagede, påtvungne eller akavede) roller og rammer, og hvordan vi både er nysgerrige men egentlig også bare helst vil hurtigt hjem igen.

Det er afsættet for, at **Pablo Llambías** mindes sin 1970'er barn- og ungdom i parcelhuset i Aalborgforstaden, Gug, hvor der er blevet gravet flint, smeltet kobber om til redskaber og pløjet jord, inden parcelhusene kom.

Begge forældre er konservatorieuddannede pianister med karrierer og ansættelser på universitetet. Faderen er fra eksotiske Argentina. Pablo vokser med andre ord op i et hjem med kunst, højt til loftet og brede horisonter. Han er selv omkring estimerede uddannelsesinstitutioner som Det Jyske Musikkonservatorium, KU og kunstakademiet, inden han får hul på en kunstnerisk karriere, der indbefatter både musik, videokunst og litteratur.

Hans indre monolog om tvivl og usikkerhed har runget i mange teenagehoveder. Blikket på forældre og andre voksne genkendes.

Parcelhus er hans så vidt vides 26. udgivelse i rækken af romaner, noveller, fagbøger og essays. *Parcelhus* er lidt af det hele, og det gør den kun delvist vellykket, selvom ambitionen med at blande genrer kun skal bifaldes. **En roman må gerne være mange ting samtidigt, hvilket fx Knausgaard også eksperimenterer med.** Måske er det faktisk lidt et jazzet fusionseksperiment, den gamle musiker Llambías har skrevet parcelhus-partitur til?

I stor fart gennem rum og tid

Grebet med at bygge erindringer op omkring parcelhuset er originalt. Det bærende spor er biografisk. Begge dele fungerer.

Bogens scener er som at besøge parcelhusets forskellige rum. Nogle gange kigger vi kun ind, andre gange går vi helt ind og ser os omkring, og i særlige tilfælde fortaber vi os inde i rummet i længere tid. Sådan skrives udviklingen af velfærdssamfundet sammen med den unge Pablos' opvækst. Det fungerer. Typehuse, nye bydele, træer og kulturelle elementer gror frem og forandres sammen med drengen.

Forholdet forældrene imellem iagttages, sociale hierarkier, fx mellem børnene fra parcelhusene og dem fra boligblokkene, erkendes, og den unge drengs usikkerhed, når det kommer til møderne med de jævnaldrende piger og de ældre kvindelige lærere, blotlægges.

Mindre vellykket er idéen med at trække tråde helt tilbage fra tidernes morgen, da de første mennesker ankom til Gug for rigtig mange tusinde år siden. De dele gør romanen lidt til opslagsværk, og den personlige nerve forsvinder. I den forbindelse inddrages bl.a. Pablos tip i 588. oldemor og tip i 200. oldefar.

Beskrivelserne af og dialogerne med dem er et finurligt og ambitiøst greb, der kun knapt fungerer.

Farten i bogen trækker den samme oplevelse med sig. Pludselig er vi ude af Gug og midt i scener fra det halv- og helvoksne liv. Den personlige gnist kan ikke helt følge med. Er bogen et jazzet parcelhus-partitur, så kæmper orkestret lidt for at få melodien til at hænge helt sammen. Den er dog til stede i de essaylignende afsnit, der kommer mod slutningen af bogen og i de regibemærkninger, der pludselig falder direkte til læseren. Det er rytmiske brud, der gør godt.

Opvækstens realiteter

Barndoms minderne fra Gug er stærkest. De kan mærkes og duftes. Drengens opmærksomme følen sig ind i de voksnes verden erindres fra egen krop. Hans indre monolog om tvivl og usikkerhed har runget i mange teenagehoveder. Blikket på forældre og andre voksne genkendes. Det er enkelt og ærligt. Hudløst godt.

Jens-Martin Eriksen (f. 1955) har også netop skrevet om sin barn- og ungdom i **Aalborg**. Eriksens ligger dog et tiår tidligere end Llambías' (f. 1964) og foregår i det hårde havnekvarter i Aalborg. Det er en helt anden men tilsvarende interessant historie. De to bøger spejler sig godt i hinanden. Eriksen skriver om sin kamp i 1960'erne for at slippe savnet af sin forsvundne mor, undgå at få tæsk, overleve og komme væk. Bare væk.

Llambías er i den privilegerede 70'er-forstad (fru Nielsen kom og gjorde rent) mere optaget af egen usikkerhed ift. at møde verden (kvinder, elever, gamle skolekammerater – alle virker det som om), og hvor dén usikkerhed kommer fra. Med udgangspunkt i parcelhuset har han skrevet en ambitiøs, rig og alsidig men også knirkende bog om egen opvækst i følgeskab af 1970'ernes velfærdsstat.

Du finder flere anmeldelser i POV af Bo Heimann her.

Aalborgbarndoms minder opvækst usikkerhed Velfærdsstat

Bo Heimann

Bo Heimann, f. 1971, har som journalist og forfatter skrevet om eksistens, samfund og kultur i 25 år. Han er uddannet journalist fra DJH i 1997. Han er medstifter af Nordic Bildung. www.boheimann.com